

que corri la veu

www.quecorrilaveu.org - redaccio@quecorrilaveu.org

dimecres 30 d'abril de 2003

Estudiants de l'Autònoma protesten pacíficament contra el PP

Els joves van rebre elogis pel seu bon comportament

NÚRIA SERRET I MARTA SOLÀ · Un grup de joves de la UAB va desplegar ahir una pancarta amb el lema: "No oblidem: Prestige, LOU, PHN..." en una xerrada als Lluïsos de Gràcia, on assistien els alcaldables de Barcelona.

Els estudiants van declarar que volien desplegar la pancarta quan parlés Alberto Fernández Díaz, candidat a l'alcaldia de Barcelona, però com que aquest no va anar-hi, van aixecar la gran pancarta quan va parlar el seu substitut, Emilio Álvarez, president del grup municipal PP i el número 41 a la llista del PP. Els joves van rebre mostres de suport del públic i l'agraïment del moderador perquè la protesta va ser silenciosa.

El PP sense respostes

Álvarez, en ser preguntat sobre les mobilitzacions de Barcelona, va respondre que és cert que havia sortit gent al carrer però que la majoria s'havia quedat a casa. Sobre les enquestes del CIS va declarar: "Jo crec que les enquestes que revelen que el 91% dels espanyols estan contra la guerra estan equivocades perquè no conec ningú que vulgui la guerra". Aquestes explicacions van provocar xiulets i escridassades entre el públic.

Després de quatre anys, aquesta és la segona xerrada que es celebra als Lluïsos de Gràcia abans de les eleccions municipals, on es debat sobre el futur del barri en aspectes relacionats amb l'associacionisme, l'educació i la participació del districte. Un cop cada candidat va haver exposat les seves idees es va obrir el torn de paraula perquè el públic fes preguntes. Es van demanar explicacions sobre la contaminació acústica, la Plaça Lesseps, les escoles bressol o sobre temes

d'abast estatal com el tancament d'Egunkaria o la guerra d'Iraq. Entre les propostes dels alcaldables va destacar la d'Imma Mayol, que va reclamar el dret de les persones immigrants a votar a les eleccions municipals i va declarar: "És vergo-

nyós que no es pugui aplicar el sufragi universal a la ciutat de Barcelona".

Emilio Álvarez va afirmar que caldrà esperar els resultats de les eleccions municipals per saber si les "agressions" contra el PP tindran repercussions a les eleccions.

Un dels múltiples símbols de la pau. FOTO: EL PERIÓDICO DE CATALUNYA

La pau es fa lloc a Barcelona

Cent símbols gegants de la Pau omplen els carrers de Barcelona

REDACCIÓ · Avui els carrers de Barcelona s'han despertat amb unes 100 pintades gegants del símbol de la pau fets amb una barreja d'aigua i guix durant la nit.

Els autors, que han estat preparant la iniciativa durant dos mesos, són estudiants de Belles Arts de la UB i han comptat amb la col·laboració dels companys d'Història de l'Art i Geografia que provenien de tot Catalunya. L'elaboració de les pintades ha començat avui a les dues de la matinada per tot l'Eixample i no hi ha hagut cap incident durant l'elaboració.

Cada un dels símbols, que feien uns 16 metres de diàmetre (depenent de l'espai disponible), ha costat als

estudiants una hora de feina ja que havien d'abandonar la calçada cada cop que el semàfor canviava de color verd a vermell.

La policia ha interromput les accions en varies ocasions per demanar la identificació dels participants i en alguns casos per multar-los i requisar el material amb què pintaven, però no han pogut acabar d'evitar l'acció, totalment pacífica. L'Ajuntament de Barcelona no ha previst posar en marxa cap dispositiu de neteja perquè considera que els símbols s'esborraran sols amb la pluja i l'acció del temps.

Els organitzadors han valorat molt positivament el desenvolupament de l'acció.

SUMARI

2 Editorial: "PP il·legal?"

Opinió: "Una altra vegada una de polis molt bons i de lladregots molt dolents"

Papa Buix i el petit Asnar

3 El conte: "Conviccions", per Marc Casulleras

Francesc Macià es trasllada

4 Breus d'actualitat

Agenda d'actes d'aquests dies

PP il·legal?

El PP s'ha negat a condemnar l'assassinat de José Couso, el càmera de Tele 5 que va morir en l'atac dels tancs nord-americans a l'hotel Palestina de Bagdad. Tothom recorda els fets. Al ple del Congrés d'ahir dimarts, va rebutjar signar el manifest de condemna presentat per la resta dels partits polítics i va desestimar la proposta d'exigir una investigació als EUA. El que sí van fer va ser "lamentar-lo".

Això ens sona molt. No fa gaire van il·legalitzar un partit amb l'únic argument comprovat que no condemnava la violència. Només la lamentava. A què juguem, senyors? La llei s'aplica a tothom, o només als qui no tenen majoria absoluta? Cada cop se'ls veu més de quin peu calcen.

Diuem que Batasuna atempta contra l'ordre democràtic i el desestabilitza. Doncs bé, senyors: l'assassinat (ho diem així perquè no té un altre nom) d'un periodista priva la democràcia del que més li fa falta: ulls, orelles, veu. No és això desestabilització?

De la mateixa manera, una de les excuses per atacar l'Iraq va ser que vostès estaven en contra de les dictadures. La de Hussein, la de Castro... i l'espanyola, què? Per què no l'han condemnat? I el cop d'estat del 36, què? No va ser també un atemptat contra l'ordre democràtic? Per què l'Administració s'ha negat a col·laborar en l'obertura de les fosses comunes?

Prou hipocresia, senyors. Ja n'hi ha prou de tenir un doble rostre, un doble discurs. Ja sabem que no s'aplicaran la llei, perquè Rousseau tenia raó: *Els homes neixen tots iguals, però és la darrera vegada que ho són.*

Una altra vegada, una de polis molt bons i lladregots molt dolents

Avui en dia és dur encendre el televisor. Tothom ho sap. Ara tampoc em vull fer el culte (ningú no em creuria), però l'UHF està molt malament, no només per l'anomenada *televisió escombraries*, que tothom acusa dels mals de la societat actual, sinó sobretot per la menjada de cap que ens estan fent des dels canals generalistes, siguin públics o privats.

Només cal veure una sèrie qualsevol filmada als Estats Units. El típic poli bo, posem-li Harry, que beu com un cosac, whisky rere whisky (si és car i amb nom d'americà il·lustre millor), però que mai en tota la seva vida no ha fumats res que no fos Winston. En Harry es dedica a caçar dolents de poca volada, el típic hispà amb una infància dura en un dels barris marginals de la perifèria metropolitana, el típic raper negre de Harlem amb samarreta imperi per fora (quin mal gust), etc... Però la seva vida canvia de cop quan maten la seva dona, la Mary, a la que s'estimava molt (no fos cas que quedéssim malament).

Ell, com a bon americà, ha d'agafar la Magnum, fer alguna bestiesa (il·legal, però de les que queden bé) perquè li retirin la placa i buscar entre els locals de billars per trobar el dolent, que, tot i que s'ha acabat la guerra freda, segueix essent un rus amb accent dolentíssim i una mala llet tremenda. El poli

matarà tot de gent que es posi pel mig (tots amb accents o colors de pell rars) fins trobar el rus (ex-agent de la KGB putejat per la divisió de l'antiga URSS). Un cop l'ha trobat li fotrà un seguit de bales entre front i clatell a un metre de distància. Tot i això, el seu cap (el que fuma puros com bazookas) el felicita i li torna la placa, juntament amb una estrella al mèrit patriòtic.

L'he encertat? Era la pel·lícula d'aquest diumenge a Antena 3 no? Després del melodrama de la dona maltractada oi? No falla... mai no falla.

Potser és moment d'anar canviant una mica els estereotips no, senyors de Hollywood? Potser el policia hauria de ser el rus, sense antecedents. O potser el dolent hauria de ser el que beu Jack Daniels, enlloc del que ve d'altres països (tot i que no tinc res contra l'amic Jack eh...). No tenen gent amb mala folla a casa seva que tots els dolents són importats?

Jo prefereixo imaginar-me una altra història, amb el mateix argument, però on el poli bo no resa a Jesucrist sinó a Buda o a Al·là, o fins i tot no resa (ni que sigui pecat). On el dolent no ve de l'Europa de l'Est, sinó de l'Amèrica profunda. Amb lladres que han deixat de ser els negres amb pantalons amples per ser aquells que van amb garrots en flames a les mans perseguint esclaus. On les bombes deixen de ser robades a la URSS per ser Made in USA (com ho són la majoria, per què enganyar-nos?). On el bo deixa de dir-se Harry per dir-se Ahmed o Andrés. O potser resulta que sí, que a Estats Units tots els dolents són importats, que els del Ku Klux Klan només són els de la Setmana Santa rentats amb Perlan i que a Rússia els sobren tants diners que els inverteixen en bombes perquè després les robin. Qui sap. Potser al final resultarà que Hollywood té raó...

ARNAU DOMÍNGUEZ
ESTUDIANT DE PERIODISME DE LA UAB

papa buix i el petit asnar

Conviccions

L'altre dia vaig anar a la consergeria de la facultat on estudio per demanar si tenien clips, ja que necessitava enrotllar una cartolina.

- Perdoneu, teniu clips?

- No en tenim. Ara ho fem tot amb grapes- em va dir la noia que m'atonia, mentre jo mirava la grapadora que hi havia just davant la finestreta.

D'aquesta petita conversa se'n poden treure dues conclusions. Primera, la mania que tinc de semblar-me sempre que molesto a algú en dirigir-m'hi quan aquest algú està allà per fer el que jo li mani (sempre dins del seu àmbit professional), que per això cobra. D'aquí ve el "perdoneu".

La segona conclusió és la confusió que hi ha en la utilitat de la grapa i el clip. Quan la senyora Grapa va inventar les grapes, ho va fer amb una finalitat i uns objectius concrets, igual que després el senyor Clip, que va inventar els clips amb un objectiu ben determinat i, a més, diferent de les grapes, per òbvies raons de màrqueting, buscant un nou públic objectiu amb ganes de satisfer necessitats no cobertes per les grapes. Doncs bé, a mi les grapes no em satisfien. Potser és que sóc d'una espècie en perill d'extinció -aprofito des d'aquí perquè la Generalitat em protegeixi aprofitant el meu valor ecològic- que de tant en tant necessita unir dos fulls per, posteriorment -atenció, agafeu-vos- separar-los amb comoditat i normalitat. I això no m'ho permeten les grapes, fetes per unir per la posteritat, fins que la mort separi el que ha de separar. O bé ho separi aquell instrument que arrenca les grapes d'una manera que fa mal.

El cas és que aquella renúncia al

canvi, a la possibilitat de fer i desfer sense cicatrius, al dret a equivocar-se, a la temporalitat de les coses, em va fer obrir els ulls. Dos dies després d'aquest greu incident, vaig tenir una nit apassionant amb la Hipòlita, plena de detalls dantescos sobre la naturalesa humana. L'endemà, quan em vaig despertar, em vaig trobar una nota que deia "Ens veiem a l'escorxador. Petons." El que em va cridar l'atenció va ser que la nota estava agafada, mitjançant un clip, amb la primera pàgina del diari del dia i allò va fer remoure el trauma, ja irreparable, del clips i les grapes. El cap va començar a delirar amb greus símptomes de bogeria. Vaig pensar que era evident que la Hipòlita utilitzés el clip com a símbol d'una unió passatgera dels nostres cossos en la qual sabíem que ens estàvem utilitzant l'un a l'altre perquè després, el dia que no la sotmetés, em deixés i s'oblidés de mi com si no m'hagués vist mai. I

jo, content de mi, amb el clip a la mà, anés a buscar a una altra dona. A partir d'aquell moment ja no vaig tornar a ser el que havia estat. Quan vaig baixar al carrer, vaig veure un home que passejava tranquil·lament amb una maleta a la mà i una grapa gegant clavada al cap, fent-li dos traus i dos brols de sang, que aguantava un rètol ben gros on hi posava "sóc un estafador." Sense sorprendre'm gaire, vaig tirar carrer amunt fins a trobar-me amb una multitud que escridassava un polític que entrava en una universitat pública per fer una conferència. En apropar-m'hi vaig veure que duia a l'esquena un cartell que s'aguantava al coll de l'americana amb un clip que deia "sóc de centre". Marxant d'aquell merder em vaig fixar en el públic, que també mostrava cartells diversos i enganxats amb instruments diversos: "ke progre ke sóc", "sóc un aturat desgraciat", "sóc un cagadubtes" i d'altres.

Amb el pas del temps em vaig fer més observador i ja distingia, des de lluny, els clips de les grapes, a més d'apreciar varietats interessants com els pins, les xinxetes, els claus (com a forma més escandalosa), i com a híbrid curiós, l'imperdible. Curiosos perquè està pensat per treure però en canvi deixa cicatriu. Fins i tot vaig arribar a detectar cartells en els documents visuals: el polític que portava el cartell que deia que era de centre, en unes imatges de feia vint anys, en portava un del PSUC. També l'experiència em va permetre veure els cors, encara bategant, que la gent duia clavats o agafats al pit. El dubte que tenia era quins estaven més contents: els clavats, perquè creuen quedar-se allà per a tota la vida o els que van amb clip perquè no estan perforats i poden bombejar amb més llibertat? No ho sé.

Aquesta capacitat que he estat desenvolupant m'ha fet veure les coses d'una altra manera, com per exemple les mobilitzacions antigüera de les últimes setmanes. Han estat una posició que està agafada amb clip o amb grapa pels que s'han manifestat? És bona o dolenta una grapa, si sabem que agafa conviccions profundes amb força i no ens fa dubtar del camí que hem de seguir però per aquest mateix motiu ens impedeix rectificar? I el clip, que permet el dubte, el canvi davant d'un error però que també es pot interpretar com a inseguretat o falsedat? No ho sé, encara no m'he parat a pensar-hi. De moment aniré a buscar algun cor per a la solapa de la jaqueta.

MARC CASULLERAS NUALART

Francesc Macià es trasllada

REDACCIÓ · Els acampats a Francesc Macià van comunicar ahir que continuaran la seva lluita com a "acampada itinerant permanent". Tres representants d'aquest moviment, van anunciar el trasllat al campus universitari, sense especificar el lloc exacte, i van convocar tothom avui a les set de la tarda per iniciar una marxa que finalitzarà al nou emplaçament.

El col·lectiu va aprofitar l'ocasió per denunciar les múltiples pressions que han rebut perquè desallotgessin

la plaça. Tot i així seguiran amb la seva lluita ja que consideren: "El més important és que la gent parli, que la protesta deixi de ser una moda i es converteixi en autèntica". Els joves van ratificar la forma de protesta en acampada itinerant perquè l'espai públic sigui un "lloc de trobada i no només de pas", i permanent perquè segons van explicar: "Vivim en una realitat que ens fa considerar que la terra està en una guerra constant. És el capitalisme global contra la gent".

L'acampada a Francesc Macià abans de ser desallotjada. FOTO: ARXIU

15 civils morts a l'Iraq a mans dels militars americans

L'exèrcit dels Estats Units va disparar la matinada de dilluns contra civils iraquians enmig d'una manifestació. El col·lectiu es pronunciava en contra de l'ocupació americana d'una escola per utilitzar-la com a caserna a Faluya (ciutat iraquiana presa pels americans). En aquesta operació van morir 15 civils, entre ells nens, i van resultar ferides unes 75 persones més, també civils. Segons Washington, la manifestació era una mostra de suport a l'ex-dictador iraquí desaparegut Saddam Husein i van obrir foc després de ser atacats pels iraquians, cosa que ha sigut repetidament negada per fonts iraquianes.

La plataforma de l'Ebre a judici pels cartells publicats

Avui comença als jutjats d'Amposta (Montsià) el judici contra sis portaveus de la Plataforma en Defensa de l'Ebre. El judici es fa com a conseqüència d'una querella interposada per Manel Masià, president de la Comunitat de Regants de la Dreta de l'Ebre, per uns cartells editats per la plataforma antitransvassament on apareixia la seva imatge juntament amb altres dirigents de CiU sota el lema "Pel seu futur, venen lo teu". La Plataforma en Defensa de l'Ebre basarà la defensa en la demostració que l'afirmació dels cartells és certa, i que les persones que hi apareixen aproven la venda de l'aigua.

Gala solidària de pallassos sense fronteres

L'organització Pallassos Sense Fronteres està preparant per al dia 1 de maig una representació solidària que es farà a la carpa que el Circ Cric té instal·lada al parc de la Barceloneta, a tocar de l'Hospital del Mar de Barcelona. A la gala hi aniran Tortell Poltrona, la companyia La Puça, Clowns, Pepe Viyuela, Tom Katraska, entre d'altres. En total, prop d'una vintena d'artistes. L'actuació començarà a les 12:00 hores i les entrades valen 12 euros. Amb tots els diners recollits, s'organitzaran actuacions gratuïtes de Pallassos Sense Fronteres a diferents ciutats de l'Iraq.

Entre tots farem que corri la veu

El projecte que corri la veu vol la teva col·laboració.

Es necessiten redactors, maquetadors, distribuïdors, dibuixants, guionistes.

Aquí hi ha lloc per a tothom.

Pots treballar des de casa o a la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB.

Entre tots farem que corri la veu!

redaccio@quecorrilaveu.org

retalla-la i corre la veu

DIMECRES 30 D'ABRIL

Conferència: L'Iraq i el nou ordre internacional

Hora: 11:00
Lloc: Sala de Graus [Facultat de Lletres, UAB], Bellaterra

Jornades antiterroristes. Contra el terrorisme d'Estat.

Hora: 11:30
Lloc: Davant el bar de Lletres de la UAB.
11:30 -> Xerrada: 'Ni multes ni presó. Prou repressió a les mobilitzacions'. 12 octubre '99, 20 de juny, Ecoparc Ripollet.
Quan acabi la xerrada: Música amb Punxa l'Orella.
16:00-> Xerrada 'Prevenió i eines antirepressives'
Paradetes de difusió i antirrepre a partir de les 11:30 i taller de serigrafia.

Conferència d'Arcadi Oliveres: 'l'ocupació de l'Iraq i l'actual situació internacional'

Hora: 11:30
Lloc: Campus Nord de la UPC, aula A5-102

Presentació de la guia útil per a la transformació social i de la campanya 'ocupem les ones'

Hora: 12:00
Lloc: Aula 17 (Xalet) de la Facultat de

Ciències de la Comunicació de la UAB

Col·loqui sobre 'La informació en temps de guerra' a càrrec de José Vidal Beneito, secretari general de l'Agència Europea per a la Cultura de la Unesco, i Emili Prado, catedràtic de Comunicació Audiovisual i Publicitat de l'Autònoma.

Hora: 12:00
Lloc: Sala de graus de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB.

Projecció de la pel·lícula 'Cortina de humo' en VO

Hora: 13:00
Lloc: Aula Magna de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB

Presentació de la guia útil per a la transformació social i de la campanya 'ocupem les ones'

Hora: 16:00
Lloc: Aula 17 (Xalet) de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB

DIJOURS 1 DE MAIG

Concentració davant la plaça de braus a Olot

Hora: 15:45

Lloc: Dvant la plaça de braus a Olot

DIUMENGE 4 DE MAIG

Exposició de dibuixos per la Pau

Hora: 11:00
Lloc: Passeig marítim de Premià de Mar (a l'alçada de l'estació de tren)

DILLUNS 5 DE MAIG

Conferència: Els Estats Units i l'Orient Mitjà: democratització i intervenció militar

Hora: 17:00
Lloc: Sala de Graus [Facultat de Lletres, UAB], Bellaterra

Periodisme crític als EUA, 'Mitjans de comunicació als EUA: poder i contrapoder'

Hora: 17:00
Lloc: MACBA

Periodisme crític als EUA, '11-S: torna la censura?'

Hora: 19:00
Lloc: MACBA

Conferència: El futur de la democràcia

Hora: 19:30

més informació a www.quecorrilaveu.org

Lloc: BIBLIOTECA Can Fabra, barcelona

DIMARTS 6 DE MAIG

Conferència: Dona i Repressió

Hora: 11:00
Lloc: Facultat de Filosofia i Lletres UAB

Cinefòrum contra la guerra: 'El gran dictador' de Charles Chaplin

Hora: 16:00
Lloc: Sala Cinema de la UAB

Periodisme crític als EUA, 'Periodisme crític: un compromís personal'

Hora: 17:00
Lloc: MACBA

Periodisme crític als EUA, 'Internet i activisme: navegant a contracorrent'

Hora: 19:00
Lloc: MACBA

Un diari obert a tothom: redaccio@quecorrilaveu.org

www.quecorrilaveu.org

